

РЕШЕНИЕ

№ 7556

гр. София, 03.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **9111** по описа за **2013** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1, изр. II от ЗАНН.

С решение от 03. 07. 2013 г. (неправилно посочено като 2012 г.) по НАХД № 4128 / 2012 г., Софийски районен съд, НО - 108 състав, е потвърдил наказателно постановление (НП) № 22-2203438 / 08. 09. 2011 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда – С.”, с което на [фирма], в качеството му на работодател на основание чл.414, ал. 1 от Кодекса на труда му е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 1500 лева, за нарушение на чл. 4, ал. 3 от Наредба № 5 от 29. 12. 2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от [фирма], в която се моли решението да бъде отменено като постановено при нарушение на материалния закон - отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Поддържа, че неправилно СРС е приел, че е осъществен състава на нарушението, тъй като към датата на твърданото нарушение работника не е започнал изпълнение на трудовите си функции. Иска отмяната на обжалвания съдебен акт и постановяване на друг по съществото на спора, с което да бъде отменено издаденото Наказателно постановление.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, моли да се остави в сила решението на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна. Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да постанови решението си, районния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите С. и С. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция е ангажирана, като ново писмено доказателство, свързано с касационните основания, единствено отчетна форма за явяването на работа в [фирма] за месец юни 2011 г.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като във връзка с приложението на материалния закон съдът намира следното:

От събраните пред районния съд доказателства по безспорен начин се установяват следните факти:

При извършената проверка на 20. 07. 2011 г. в обект - склад, находящ се в [населено място], [улица], Стокова борса „3.“, стопанисван от [фирма], се установило че дружеството, в качеството му на работодател, е допуснало на 01. 06. 2011 г. до работа лицето Г. Р. В., преди да му е предоставен копие от уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ. Лицето е посочило в декларация, че работи в [фирма] от 01. 06. 2011 г., като шофьор. В хода на проверката е представен трудов договор № 001 / 01. 06. 2011 г. и справка за уведомление за сключен трудов договор по чл. 62, ал. 4 от КТ от 03. 06. 2011 г.

При тези факти Софийски районен съд е приел, че е извършено твърдяното административно нарушение, което е формално, на просто извършване и е потвърдил издаденото наказателно постановление.

Настоящата касационна инстанция намира, че правилно е прието от СРС, че в конкретния случай е безспорно установено извършеното нарушение. Видно от саморъчно попълнената от лицето декларация, същото е започнало работа 01. 06. 2011 г., а екземпляр от уведомление за сключен трудов договор по чл. 62, ал. 4 от КТ, е получил на най –рано на 03. 06. 2011 г., т.е. към датата на постъпване на работа, лицето е работело без да му се предостави екземпляр от същото. В тази връзка правилно не са кредитирани от страна на СРС показанията на свидетеля С., че В. е следвало първо да се запознае с работата и едва след това да започне, тъй като видно от тези показания свидетеля не знае кога е връчен трудовия договор на В. и уведомлението от НАП. Неоснователно е и позоваването на представената пред касационната инстанция на отчетната форма за явяването на работа при касатора, тъй като този документ, като частен писмен документ може да докаже единствено неизгодни за издателя си факти. В същото време, видно от представения трудов договор с Г. В., в него изрично е посочено, че работника е постъпил на работа на 01. 06. 2011 г., като този факт се потвърждава и от попълнената от В. декларация пред контролните органи.

При тези данни, касационната инстанция намира, че безспорно е налице извършено нарушение на чл. 4, ал. 3 от Наредба № 5 от 29. 12. 2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда, тъй като работодателят е допуснал на работа на 01. 06. 2011 г. служител, без да му е връчено

уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ.

В същото време, в съответствие с мотивите на Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. по тълк.дело № 7/2010 г. на ОС на съдиите на Върховен административен съд и съобразно анализа на нормата на чл.415 в, ал. 1 от КТ касационната инстанция намира, че процесният случай разкрива белезите на маловажен случай, но е приложим привилегирваният състав на чл.415 в, ал. 1 от КТ, която норма се явява специална по отношение на чл.28 от ЗАНН. Цитираната разпоредба е била действаща към датата на установяване на нарушението и към датата на издаване на процесното НП. По смисъла на текста на специалния закон маловажно е нарушението, което може да бъде отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в Кодекса на труда, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители. В цитираната норма няма ограничение за прилагането ѝ спрямо различните състави на нарушения по КТ, като единственото ограничение е във връзка със съставите на нарушения, описани в чл. 415в, ал. 2 от КТ, но тази норма е неотнормисима към настоящия случай.

В тази връзка след като от нарушението не са произтекли вредни последици за работника и същото е отстранено незабаво след установяването му, описаното в процесното НП административно нарушение представлява маловажен случай по смисъла на чл.415в, ал.1 от КТ. Това означава, че НП не следва да бъде отменено като незаконосъобразно, до който неправилен краен извод е достигнал СРС, а същото следва да бъде изменено относно размера на наложеното административно наказание. Нормата на чл.415в, ал.1 от КТ предвижда, че работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. Съобразно особеностите на конкретното нарушение касационната инстанция намира, че НП следва да бъде изменено относно размера на наложената на [фирма] имуществена санкция, като на основание чл.415в, ал.1 от КТ бъде определена имуществена санкция в размер на 100 лева.

Въз основа на гореизложеното като е достигнал до извода за законосъобразност на НП, Софийски районен съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено и бъде постановено друго по съществото на спора, с което бъде изменено НП относно размера на наложената имуществена санкция.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. II от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АССГ - II касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 03. 07. 2013 г. (неправилно посочено като 2012 г.) по НАХД № 4128/2012 г., Софийски районен съд, НО-108 състав, като вместо него ПОСТАНОВИ:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 22-2203438 / 08. 09. 2011 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда – С.“, с което на [фирма], в качеството му на работодател на основание чл.414, ал. 1 от Кодекса на труда му е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 1500 лева, за нарушение на чл. 4, ал. 3 от Наредба № 5 от 29. 12. 2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда, като на основание чл. 415в от КТ определя имуществена санкция в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.